

LA**QUESTIO SINDICAL
A L'ENSENYAMENT**

1807

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
(Quarta Internacional)

NOTA PRÈVIA

Amb aquest document intentem fer una aportació a la polèmica sindical que recorre el conjunt del moviment dels treballadors de l'ensenyament, polèmica que encara està oberta al sí de la nostra organització i pensem que no podrà ser resolta definitivament fins que la problemàtica de la sindicació dels ensenyants es desenvolupi. Aborden en aquest text el que han estat els termes del nostre debat i el que són unes primeres discussions i preses de posició sobre el tema.

LA QUESTIÓ SINDICAL A L'ENSENYAMENT

ORGANITZAR-NOS SINDICALMENT

Al començament del curs actual, les lluites dels treballadors, malgrat la manca de reconeixement de les mínimes i drets sindicals (de vuit sindical, degut al deterioro de la CNS, per l'embat de les lluites), havien imposat unes condicions a la patronal i al govern Suarez que feien possible al conjunt dels treballadors i als ensenyants en particular començar a organitzar-se millor. Organitzar-se millor ultrapassant els límits del treball dins del marc de la CNS i de l'organització a la clandestinitat, aprofitant per una organització autònoma els marges de la legalitat imposats per la mobilització de masses.

Era i es necessari que cada vegada més treballadors i treballadores de l'ensenyament s'organitzin establement ja que únicament amb una ORGANITZACIÓ ESTABLE; PERMANENT I ABSOLUTAMENT INDEPENDENT de la patronal, l'Estat i els partits polítics, es possible:

-Vetllar per la defensa quotidiana dels nostres interessos, de les nostres reivindicacions econòmiques i laborals, per la defensa de unes millors condicions de vida i de treball front a la inestabilitat i les arbitrarietats de la patronal i el MEC, fent de l'organització permanent memòria col·lectiva de tots els treballadors i treballadores, hi hagin o no lluites importants.

-Aprofundir la lluita per la conquesta plena de les llibertats i drets sindicals als centres de treball i estudi front al projecte polític del govern Suarez de retallar al màxim les aspiracions de llibertat de la classe treballadora.

-Posar en peu la negociació directa, lliure i col·lectiva de les nostres vindicacions, aspiració ampliament manifestada en totes les lluites dels ensenyants, front a la CNS i el SEM, instruments feixistes al servei dels interessos de la patronal i l'Estat.

-Avençar en la nostra lluita contra l'especulació a l'ensenyament i la selectivitat, d'oposar resistència a la política de subvencions i la manca de mitjans a la escola estatal, d'impulsar la lluita per l'escolarització completa, es a dir caminar vers l'ESCOLA PÚBLICA, ÚNICA I CATALANA AL SEVEI DELS TREBALLADORS.

Era, i ara després del reconeixement parcial -i diem parcial perquè en aquests moments solsament tenim unes llibertats i drets molt limitats- del dret d'Associació sindical es mes necessari i possible que abans, que una gran majoria dels treballadors i treballadores de l'Ensenyament s'organitzin sindicalment per poguer donar una regularitat a les lluites dels ensenyants, poguer capitalitzar els avenços en els nostres objectius que aquestes comporten, al temps que tractem de fer real l'autoorganització del moviment.

73/1807

...EN UNA ORGANITZACIO SINDICAL DE CLASSE

Peró a l'hora de plantejar-nos la necessitat de organitzar-nos sindicalment, hem de aprofundir una mica més en les característiques que ha de tenir l'organització sindical per ser realment efectiva en la defensa dels interessos econòmics, polítics i socials dels treballadors de l'ensenyament, i tractem també de clarificar-nos tenint en compte la complexitat de la situació a l'ensenyament caracteritzada per diferents projectes, anomenats "unitaris" i l'aparició de les Centrals sindicals obreres,

Cal considerar que el nostre sector, el món dels treballadors de l'ensenyament, es un medi altament dividit com a conseqüència de la política educativa franquista, amb fortes diferències salarials, en les condicions de vida i de treball. Un sector a on el pes de la ideologia dominant ha mistificat la consciència d'assalariat, fent de la professió del mestre un status per sobre les classes socials. Cal considerar també que a mida que l'accés a l'ensenyament s'ha anat massificant com a subproducte de les lluites dels treballadors i de les necessitats de l'aparell productiu de la burgesia, han aparegut noves capes d'ensenyants sotmesos a interinatsges i greus condicions d'inestabilitat laboral i ha proliferat una patronal especulativa que manté als mestres en condicions de misèria salarial. La crisi econòmica del capitalisme espanyol ha anat deteriorant progressivament les condicions de vida dels mestres, com tants d'altres treballadors i ha comportat l'imposició de noves mides classistes sobre l'ensenyament, que ha configurat, amb grans desigualtats segons els sectors i capes d'ensenyants, una mínima consciència d'assalariat, però que per el pes de les condicions objectives abans esmentades, és un moviment que expressa en el seu desenvolupament fortes tendències corporatives, es a dir prioritza clarament els interessos immediats del sector o capa front als objectius comuns i la mobilització conjunta per la transformació de l'ensenyament.

Es necessari esmentar, en segon lloc, que la burgesia espanyola s'ha mostrat i es incapaç de resoldre cap ni un dels problemes que es presenten a l'ensenyament, es a dir la lluita per la democratització de l'aparell escolar solsament serà possible en el marc d'una ofensiva conjunta de tots els treballadors, i els canvis democràtics de l'escola no poden donar-se al marge de l'exercici des del primer moment de mides de control obrer sobre el aparell escolar i de les lluites de tots els treballadors-res per la transformació global de la societat.

Per aquestes dues raons, es necessari que els mestres i ensenyants entenem que la nostra organització sindical ha de ser una organització de classe, una organització que permeti vincular orgànicament als ensenyants amb la resta de treballadors, obrers i assalariats. Solsament des d'aquesta perspectiva, des del marc d'una central de classe es possible donar passos endavant cara a aconseguir la UNITAT de tots els treballadors de l'ensenyament, fent front al nostre aïllament i sectorialisme. Solsament, des d'una central de classe, amb la relació de forces que imposa la mobilització de la classe obrera es possible lluitar conseqüentment contra l'atur, l'inestabilitat en el treball i la jerarquització del Cos dels mestres, solsament al costat de la classe obrera i en la seva organització sindical es possible transformar realment l'aparell educatiu fent que respongui als interessos de la majoria de la població.

Tot projecte de construir sindicats autònoms dels treballadors de l'ensenyament, projectes que en aquests moments es fonamentan en les aspiracions d'unitat de franges amples d'ensenyants, serà incapaç

de garantir realment la unitat dels treballadors de l'ensenyament i comportarà l'estabilització d'estructures sindicals de ram o sector re produint la dinàmica corporativa en la mobilització dels ensenyants. A més a més, cal veure que tot tipus de sindicat autònom comporta la separació dels treballadors de l'ensenyament de la resta dels treballadors i en aquest sentit, malgrat les seves proclamacions programàtiques, la estructura sindical serà un instrument inútil per lluitar con sequentment per la transformació democràtica de l'ensenyament.

DIVISIO I UNITAT SINDICAL

Ara bé, la situació sindical del món obrer no es presenta, ara per ara favorable per l'impuls de la unitat dels treballadors i el desenvolupament de la lluita unitaria. Es una situació de divisió sindical. El projecte del Govern Suarez de dividir a la classe obrera a tots els nivells, utilitzant per això tot tipus de maniobres i discriminacions sobre els partits i els sindicats, i l'actitut vacil·lant d'adaptació a aquestes maniobres per part de les direccions polítiques majoritàries i de les direccions sindicals, han impossibilitat oposar un front comú que hagues permès la llibertat d'acció sindical per a tots els treballadors, i aprofitar el potencial de lluita del moviment obrer cap a la construcció d'una Central Única. El projecte Suarez de dividir s'ha vist justificat i no contrarestat per una actitut coherent de les direccions sindicals. I això es així, perquè les direccions de les Centrals, estan mes interessades en mantenir la seva hegemonia sobre una part del moviment obrer per afavorir el jos parlamentari dels seus partits, estan mes interessades en utilitzar la divisió sindical com argument per justificar la manca d'impuls a la mobilització que en sacrificar els interessos de cada sindicat en funció dels interessos del moviment obrer i donar passos reals cap un Sindicat Únic.

I malgrat ens pesi, la divisió sindical en el món obrer, es un fet que actua com una dada determinant en tots els rams de la producció i del treball i que no es pot sobrepasar, amb intents de construir sindicats unitaris, de ram o de petita capa assalariada, al marge de les centrals, perquè amb aquesta orientació no fem mes que aprofundir i fomentar la pluralitat sindical. Avui la lluita per la UNITAT SINDICAL passa per crear unes relacions de forces en el sí de les Centrals obreres, i unes condicions de lluita unitaries i massives al exterior que permetin l'avenç cap un Congres Sindical Constituent, a on es constitueixi un veritable SINDICAT UNITARI, de tots els treballadors/res; DEMOCRÀTIC, que implica, la sobirania absoluta de les estructures de base, i el dret a la constitució de tendències fonamentades en les diferents alternatives en torn a l'acció sindical i la seva representació en totes les instàncies de l'organització sindical; AUTÒNOM, que siguin els afiliats els que fixin les tasques, objectius i fins del Sindicat per sobre de l'intent d'instrumentalització de qualsevol partit; INDEPENDENT, que presuposa la negativa a qualsevol perspectiva de pacte amb la burgesia i la defensa intransigent d'un programa que doni sortida a les reivindicacions econòmiques, polítiques i socials dels treballadors/res.

Tots els ensenyants, i amb més raó tots aquells disposats a lluitar fins el final per la unitat sindical, debem doncs reforçar la construcció de les Centrals obreres a l'ensenyament amb la nostra afiliació i militància. Nosaltres, ensenyants militants de la LCR ens hem afiliat a CC OO y UGT, perquè pensem que aquestes dues centrals agrupen ja a una part molt important dels treballadors. I ens hem afiliat no per sotmetre'ns a les decisions de les direccions sindicals majoritàries sino per a construir fortes tendències de lluita per:

-La necessitat de la Unitat Sindical en la perspectiva de crear a partir de la lluita i la mobilització les condicions que permetin la convocatòria del CSC (Congrés Sindical Constituent). I ara passa per establir formes de coordinació intersindical a tots els nivells i treballar des dels sindicats per potenciar el surgiment d'estructures de representació directe del moviment (Consells de delegats, Comitès de fàbrica...), i a l'ensenyament per el manteniment dels organismes unitaris (Zones, coordinadores) com a estructures d'amplia acció sindical unitària (composades per els afiliats de les ~~diverses~~ diverses centrals i ensenyants no afiliats) i per el surgiment dels delegats de centre, sobre la base de la Assemblea i coordinats a tots els nivells.

-Per la posta en peu d'un Programa de Classe per l'ensenyament, recollint i aportant l'experiència positiva de les lluites dels ultims anys i en el marc de lluitar per una línia d'independència de classe de les Centrals front a la perspectiva del Govern Suarez de imposar el Pacte Social als treballadors.

-Per l'impuls de de les Centrals d'un moviment unitari i autònom de la dona i la creació de organismes unitaris en tots els centres de treball de dones afiliades a les diferents Centrals i no afiliades. Per l'impuls de la lluita per l'alliberament i l'emancipació de la dona i el respecte en el si dels sindicats al seu dret de reunió.

-Per l'impuls de l'autoorganització, el respecte a la democràcia obrera, el reconeixement de la Sobirania de les Assemblees i el sotmetiment de les Centrals a les seves decisions. Per la mes amplia democràcia interna dintre de les Centrals, l'autonomia de les estructures de base, el reconeixement del dret de les tendències a expressar-se i organitzar-se i a ésser representades proporcionalment en tots els àmbits de la vida sindical.

Secretariat de l'ensenyament de la LCR

=====

10 pesetes

1977